

Блаженний Володимир Прийма Покровителем мирян УГКЦ

Єпископи УГКЦ проголосили блаженного Володимира Прийму Покровителем мирян УГКЦ та заохотили всіх вірних до почитання святих мирян Української Церкви. Про це повідомили у секретаріаті Синоду Єпископів УГКЦ

Нагадаємо, що 2012 рік в УГКЦ є Роком мирянина. Відповідно, члени Синоду обговорили, якою є роль мирян у житті та місії Церкви, що й стало головною темою Синоду.

Як повідомляє Департамент інформації УГКЦ, основною думкою було те, що миряни належать до посвяченого Богові народу, є спадкоємцями союзу та адресатами обітничі спасіння. Церква потребує таких чоловіків і жінок, які б зуміли бути активними й творчими співробітниками пастирів у церковному житті та залишалися протагоністами в різних сферах, даючи християнське свідчення в сім'ї, на роботі та в побуті. Миряни мають бути співробітниками єпископів і священників у душпастирській праці та служити своїми талантами й здібностями розбудові Тіла Христового, яким є Церква, і проповіданню Царства Божого у світі.

За підсумками розгляду головної теми члени Синоду прийняли низку рішень, які мають допомогти мирянам краще усвідомити свою місію в Церкві.

Крім того, синодальні отці скерували окреме Пастирське послання до мирян УГКЦ. У ньому вони подякували Богові за дар святого Хрещення, яким Господь поблаго-

Блаженний Володимир Прийма.

(Закінчення на 2 сторінці)

60-ліття парафії в Циганку

Коли весною 1947 року в Циганку та інших жулавських селах появилися українські переселенці з Угринова, Корнів, Тенетиськ, Мостів та інших місцевостей південно-східньої Польщі, ніхто з них не сподівався, що замешкає тут назавжди і що з цим регіоном пов'яже своє майбутнє. Навпаки, досить поширена була думка про тимчасовість положення і недовге повернення «до дому». Так не сталося.

(Закінчення на 4 сторінці)

Церква у Циганку.

Празник Покрова Пресвятої Богородиці

Празник Покрова Пресвятої Богородиці поміж Богородичними празниками нашого церковного року на особливу увагу заслуговує празник Покрова Пресвятої Богородиці. Культ Божої Матері як Покровительки нашого народу тягнеться золоту ниткою від княжих часів аж по сьогодні. Секрет того постійного, улюбленого й ревного культу Богоматері як Покровительки, лежить, мабуть, в тому, що тут ідеться не про земне, людське, але небесне й могутнє заступництво. А такого заступництва й опіки хоче кожна людина, родина й народ. Від самого початку існування нашої держави ми постійно мали великих і сильних ворогів.

Тож нічого дивного, що наш народ шукав такої допомоги й опіки, проти якої не може встоятися жодна людська сила, а тією поміччю був якраз покров Пречистої Діви Марії. Тому празник Покрова завжди був і є для нашого українського народу днем великого вияву любові і вдячності для Пресвятої Богородиці та днем радісної прослави і звеличення її покрову й заступництва.

Історія празника Покрова

Головний мотив, який послужив для появи цього празника, це видіння св. Андрія Юридівого. Царгород (Константинополь) — столиця Візантії, була в облозі арабів. Ціле місто й народ був у великій тривозі. В храмі Пресвятої Богородиці на Влахернах, де перехувалася її риза, правилося

(Закінчення на 2 сторінці)

Празник Покрова Пресвятої Богородиці

(Продовження з 1 сторінки)

всеночне Богослужіння, і храм був переповнений людьми, які щиро молилися. У натовпі ревно молився за спасіння міста св. Андрій Юродивий зі своїм учнем Епіфаном. Відправа закінчилася. Втім св. Андрій побачив, як від царських дверей — так звалися у греків головні вхідні двері церкви — йшла світлом осяяна Пресвята Богородиця у супроводі Святого Івана Хрестителя і святого Івана Богослова та при співі великого хору Святих. Божа Мати підходить до престолу, вклякає, довго молиться і заливається сльозами. Відтак встає, здіймає зі своєї голови преясну хустку-покров-омофор (з грецької мафоріон), і широко простирає її над народом у церкві. Видіння зникає. Св. Андрій і Епіфан, які бачили це видіння, зрозуміли, що Пресвята Богомати прийшла, щоб рятувати місто. Подія чуда блискавично рознеслася по всьому місту. Вороги відступили. Місто було врятоване. Від тієї хустки-покрова і празник дістав свою назву. Покров-омофор стали символом опіки і заступництва Пречистої Діви Марії.

Хто був св. Андрій Юродивий?

Загально історики приймають, що він своїм походженням був скіфом-слов'янином з південних земель Русі-України. Він з іншими невільниками опинився в Царгороді в одного багатого пана. Тут він пізнав і полюбив християнську віру. Роздумуючи над словами св. Апостола Павла: „Ми нерозумні Христа ради, ви ж у Христі розумні” (1 Кор. 4, 10), він почав поводитися як нерозумний-юродивий, звідси і його назва. Діставши від пана свободу, він багато часу проводив на молитві й читанні Святих книг.

Коли жив св. Андрій і коли було чудо покрова? На це питання тяжко дати ясну й задовільну відповідь. В цій справі думки істориків поділені. Одні кажуть, що св. Андрій жив за панування цисаря Льва I-го Великого (457-474 рр.). це є у V-му столітті, інші знову, яких є більшість, пересувають час життя св. Андрія на часи цисаря Льва VI-го Мудрого (886-911 рр.). це є на початок X-го століття.

Празник Покрова був у греків місцевим празником і після падіння Царгороду 1453 р. вони перестали його святкувати. Не знати також, чому якраз день 14-го жовтня став днем празника. Можливо, що того дня св. Андрій мав видіння, а можливо також тому, як деякі думають, що того дня Східна Церква відзначає пам'ять св. Романа Сладкопівця, який склав багато гімнів у честь Пречистої Діви Марії. Наступного дня після празника святкує наша Церква пам'ять св. Андрія Юродивого.

Празник Покрова має службу великих празників зі всеночним, але не належить до 12 великих празників. Він не має ані передані по-празденства.

Празник Покрова в Україні

Східна Церква у своїх богослужіннях залюбки підкреслює три найкращі привілеї Пресвятої Богородиці: її Богоматеринство, її Вседівицтво і її Заступництво за нас перед Богом і якраз цей третій привілей Божої Матері найбільше припав до серця нашому народу. Наші князі, наші королі, наше військо, наші козаки й гетьмани радо вибирали Пречисту Діву Марію за свою Покровительку й Опікунку. Тут згадаємо дещо...

Князь Ярослав Мудрий 1036 р. розбиває печенігів і з вдячності до Бога і Його Пресвятої Матері будує в Києві собор Святої Софії і храм Благовіщення на Золотих Воротах. В церкві Благовіщення він 1037 р. віддає увесь народ в опіку Божої Матері. І так, з волі нашого монарха Пресвята Богородиця стає офіційною Заступницею, Покровителькою і Царицею нашого українського народу.

До Неї в тяжкі хвилини прибігали наші князі і їхнє військо. Князь Мстислав, в похід проти черкесів обіцяє збудувати церкву в честь Божої Матері, якщо Вона допоможе йому перемогти ворога. Він перемагає і радо виконує свою обітницю.

Князь Володимир Мономах у своїх споминах каже, що свою перемогу над половцями завдячує Богові і Пречистій Діві Марії. Наші князі і їхнє військо йдучи в похід проти половців у 1103 р., склали обіти Богові і Пречистій Діві Марії, і розбили половців. Князь Ігор Святославович, герой епосу „Слово о полку Ігореві”, після своєї втечі з полону, йде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері, щоб їй подякувати за поміч і порятунок. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію спішить з подякою до ікони Пречистої Діви Марії в Холмі та з поклоном складає їй багаті дари.

Деякі наші князі на своїх печатках використовували іконки Божої Матері або молитви до Неї. В новіших часах знайдено в Україні дуже старовинні золоті, бронзові й мідні нашійні іконки, звані з грецької енколпіями. Один з таких енколпіїв має грецький напис: „Богородице, будь моїм покровом і охороною, Амінь”.

Наші славні Запорожці мали на Січі

церкву в честь Покрова Пресвятої Богородиці з іконою її Покрова. На іконі понад Пречистою був надпис: „Ізбавлю і покрию люди моя..”, а від Запорожців, що під іконою, простягнена стрічка вгору до Божої Матері з написом: „Молим, покрий нас чесним Твоїм покровом і ізбави нас от всякого зла”. Вибравшись в похід на ворога, козаки проводили молебень до своєї Покровительки і ревно співали „Під Твою милість прибігаємо”. Повернувшись щасливо з походу, спішили до Неї зі щирою подякою. В їхній бойовій пісні „Нумо, хлопці, до зброї” приходять слова: „Нам поможе св. Юрій ще й Пречиста Мати турка подолати”. А Українська Повстанська Армія 30 травня 1947 р. проголосила празник Покрова своїм офіційним святом.

В часах всенародного лихоліття, її свята ікона знаходиться в кожній українській хаті. Історія нашого народу записала нам багато чудесних випадків помочі Божої Матері, передусім у часі нападу ворогів на нашу землю.

Кому незнана чудесна захорона почаївського монастиря в липні 1675 р. перед турецькою облогою? На ревну молитву монахів і вірних Пресвята Богородиця з'явилася над монастирською церквою і своїм омофором заслонила монастир. Ту чудесну подію увіковічила пісня в честь Божої Матері „Ой, зійшла зоря вечерова над Почаевом стала”. Почитання Пресвятої Богородиці в українському народі як Заступниці і Покровительки найкраще з'ясовує сільська хроніка Якова Старого в Галичині. Згадуючи про страшні татарські напади і небесну опіку Пречистої Діви Марії, та хроніка каже: „Народ переляканий і збідований втікав до своєї церковці,

падав на коліна перед іконою Божої Матінки, молився гаряче й ніколи не був позбавлений її опіки”.

Дух богослужіння празника

Богослужіння цього празника віддзеркалюють глибоку віру соток століть Східної Церкви й нашого народу в заступництво й опіку Пресвятої Богоматері.

На стихирах малої вечірні Церква взиває усіх вірних до святкування празника Покрова: „Прийдіть, всі любителі празника, і прослаavimo чесний покров Божої Матері. Вона бо до Сина благально руки простерла, а її святим покровом весь світ покритий. Тому устами й серцем, піснями і співами духовними, з усіма, що прибігають, святкуймо світло”.

У стихирах вечірні й утрени, в тропарі й каноні св. Церква оспівує свою любов, беззастережне довір'я в її могутню опіку і спору поміч, її роль в нашому спасінні та превелике материнське милосердя. „Богородице чиста, — співаємо в першій стихирі великої вечірні — Ти велике Заступництво для печальних. Ти скоро помічниця, спасіння й укріплення світу. Ти глибина милості, джерело Божої мудрості, для світу покров. Величаймо вірні і славімо невимов-

но її світлий омофор. Повна ласки, радуйся з Тобою Господь, подавай світові велику милість”.

Тропар 9-ої пісні канону славить її привілей зціляти недуги душі й тіла та визволи від усіх бід: „Ти прийняла від Бога дар, щоб, як Божа Мати, зціляти недуги всіх християн і від бід визволяти і грихи прощати і з неволі та від усякої нужди спасати. Тож і нами не погорди, Госпоже, бо Ти знаєш, чого потребуємо: здоров'я для тіла і спасіння для душі”.

Св. Отець Пій X-ий в 1912 р. сказав до нашого єпископа Микити Будки такі слова: „Ваш народ не може загинути, бо має дві заповіді: ваш народ любить Євхаристійного Ісуса і Пречисту Діву Марію. З цими заповідями народ не може пропасти”.

Так, ми сильно віримо, що гаряча набожність нашого народу до Пресвятої Богородиці, як своєї Покровительки й Заступниці, є найкращою заповіддю, що Вона нашого народу ніколи не залишить і заступиться за нас перед своїм Сином та випросить в Нього ту превелику ласку, що на наших рідних землях упаде царство тьми й неволі і знову запанує царство її Божого Сина.

Промінь Любові № 10,
Жовтень 2004

Блаженний Володимир Прийма Покровителем мирян УГКЦ

(Продовження з 1 сторінки)

словив наш народ, і висловили визнання мирянам за збереження святої віри, особливо в нелегких умовах еміграції та в часи комуністичного режиму в Україні. Владики також наголосили на дальшій важливій ролі мирян у розбудові Тіла Христового та у здійсненні місії Церкви. Було підкреслено особливу вагу родини, яка повинна стати «справжньою школою молитви і християнської любові». Члени Синоду також запросили мирян до активної участі у житті парафії, беручи до уваги програму розвитку УГКЦ «Жива парафія — місце зустрічі з живим Христом».

Довідка:

Володимир Прийма народився 17 липня 1906 року в с. Страдч. Батько, Іван Прийма, був дяком і секретарем при церкві, мати — Ганна Прийма. Охрещений у Страдчі у 1906 році.

Володимир Прийма закінчив дяківську бурсу при Митрополиті Адреєві Шептицькому. Був дяком і диригентом у церкві с. Страдч. Одружився 10 листопада 1931 року з Марією Стойко.

Дяк Володимир Прийма — це порядна, добра людина, яка зберегла міцну віру і не злякалася небезпеки військового часу та переслідування, яких зазнавала Українська Греко-Католицька Церква зі сторони вороже налаштованого більшовицького режиму. Він брав

активну участь у житті парафії. Взагалі, родина була взірцевою в селі, батько Володимира був дяком, його брати, Мирон і Максим, були священиками.

Зі слів ще живих парафіян, дяк користувався пошаною, його любили і цінували як гідну, чесну і справедливу людину. ... У чисельних описах його трагічної мученичої смерті можна викристалізувати певність, що він убитий атеїстичним режимом через ненависть ворогів до католицької віри.

Свідки зазначають, що в четвер 26 червня 1941 року дяк Володимир Прийма і отець-доктор Микола Конрад пішли зі св.Тайнами сповідати хвору жінку. По дорозі додому, коли вони поверталися, їх наздогнали енкавєєсівці. Священник та дяк вхопили та, страшно лаючись, повели до лісу, який називається Бірок. Ризикуючи власним життям, Володимир Прийма залишився з отцем Миколою Конрадом. Обоє їх по-звірячому замордували. Тіло дяка Володимира Прийма було дуже покалічене, побите, він мав поламані ребра. Дяк Володимир Прийма засвідчив свою віру в Бога мученицькою смертю.

Обряд беатифікації відбувся 27 червня 2001 р. у м. Львові під час Святої Літургії у візантійському обряді за участі Івана Павла II.

Джерело: soh15.com

Ми завжди шукаємо стежок поєднання

При чудовій погоді кінця літа, дуже урочисто і з участю багатьох достойних гостей, у суботу 15 вересня греко-католицька парафія в Круклянках відзначила півстоліття свого існування. Присутні на торжестві згадали також сумну 65 річницю переселення й помолилися за тих, кого вже немає серед нас.

Переселені весною 1947 року з Любачівщини, Ярославщини й Перемишчини до Круклянок та околиць українці довгі роки не мали згоди від відповідних «органів» на богослужіння рідною мовою і в рідному обряді. Не помагали ні численні письмові прохання, ні особисті прохання вибраних від громади делегатів. Про це пізніше, на закінчення празничної літургії, сказав один з промовців: «Мабуть навіть ця невелика громада зі своїми скромними проханнями була так невимовно грізна для правлячого режиму, що рішуче треба було їй заперечувати все, включно з природним правом на вживання своєї рідної мови».

Греко-католицька парафія в Круклянках була заснована у 1962 році. Не розпоряджаючися власним храмом вірні користали з гостинності місцевих римо-католиків і молилися в їхньому костелі. Цей період згадують сьогодні добрим словом, бо ж зустрілися з повним зрозумінням духових потреб і сусідською допомогою. Суттєва зміна наступила у 1996 році, коли-то урочисто був посвячений наріжний камінь під будову власної церкви, проект якої виконав інж. Богдан Боберський. Новозбудований храм, що зразу став архітектурною прикрасою Круклянок, у 2002 році, при участі численно прибулих вірних, спільно посвятили Митрополит Іван Мартиняк та владика Володимир

Ющак.

«Вам, мої дорогі парафіяни — написав у своєму листі до круклянської громади Перемисько-Варшавський Митрополит Іван Мартиняк з нагоди ювілею — складаю щиру подяку за вашу гідну наслідування поставу. Я сам мав нагоду слідкувати за Вашими ділами, духовними і світськими, щоб зберегти свою релігійну і національну тотожність. Круклянки були на устах наших вірних дуже часто, це був своєрідний барометр віри і національності. Дякую всім жертводавцям, яких прізвища й імена знає Бог, а які своєю молитвою, працею, посвятою, фаховістю вміщуються в цей Золотий Ювілей. Хоча молилися довгі роки в латинській святині, користаючи з гостинності латинської церкви, яким також сьогодні дякую за спільні молитви, то все ж таки кожний з нас думав про свою святиню і причинився до її будови.

Святий Григорій Богослов навчає, «ніщо не робить людину так подібну до Бога, як добрі діла», а тих добрих діл було в вас дуже багато, і з боку Отців Василян і єпархіяльних священників, а ви всі були основою тих діл. Храм збудований для всіх, хто хоче прославляти Бога, освячувати себе та іти шляхом спасіння. Ваша численна участь, в якій, на жаль, не можу брати участі. Засвідчує про Вашу непохитну віру, любов до Бога, пошану для своїх пастирів і пошану національних традицій, Нехай в тій святині і в Ваших хатах, родинах надалі процвітає Ваша віра і відданість для Церкви. Родини нехай стаються домашньою Церквою, в якій сильно тримаються здорової традиції батьків. Цей ювілей є теж подякою за всі Ваші старання, терпіння і витривалість...».

Натомість, звертаючися з пастирським словом до згромаджених у храмі, о. Ігор Гарасим ЧСВВ зокрема наголосив, що на початку XXI століття, коли-то часто довідемося й слідкуємо за різними непорозуміннями та конфліктами у цілому світі, про що майже щодня інформують засоби масової інформації, місцева громадськість Круклянок, що складається з різних національностей, може служити добрим, позитивним прикладом. Тут завжди можна було порозумітися поміж собою, знайти допомогу з боку сусідів і місцевої адміністрації. Так було в минулому, і так залишається до сьогодні.

Після закінчення літургії в церкві присутні зібралися перед місійним хрестом, щоби посвятити його, а також посвятити поставлену перед ним у посудині відпустову воду.

Цього року минає вже 65 річниця переселення й про неї в Круклянках нагадувати буде поставлений поруч церкви гранітний камінь, на якому видніються слова із поезії Івана Франка:

«Перекажіть про те, що вас прогало з нещасного, хоч рідного вам, краю, щоб всяке щире серце й там пам'ятало» та слова із Заповіту видатного сина нашої Церкви, Кардинала Йосифа Сліпого:

«Навчіться тут, що все рідне треба любити, Хочби воно було бідне і людьми призабуте. Любіть свій нарід, за нього постійно молитесь, Для нього працюйте, вчіться і живіть»

У відбутому торжестві взяли участь представники гмінної, повітової та воєвідської адміністрацій. Вшановуючи золотий ювілей кожен гість приніс з собою добре слово й подарок. Були ще відчитані листи від маршалка воєвідства Яцека Протаса, посла Мирона Сича та інших офіційних осіб.

Греко-католицькою парафією в Круклянках від її заснування передусім опікуються Отці Василяни. Сьогодні парохом і духовним провідником є тут о. Павло Старух ЧСВВ.

Цей день не закінчився лише літургією, посвяченням хреста й пропам'ятного каменя. Була ще багата трапеза під великим шатром на прицерковному майдані, яку підготували гостинні парафіяни.

Богдан Тхір

Церква св. Йосафата в Круклянках..

Свічі на згадку тих, що відійшли.

Чин посвячення пам'ятника жертвам акції «Вісла».

Серед запрошених гостей — представники місцевої та воєвідської адміністрації.

Українські байкери перед пропам'ятним каменем.

60-ліття парафії в Циганку

(Продовження з 1 сторінки)

На першому плані — хор циганецької парафії.

Спільне фото священників та достойних гостей.

Отець Мар'як садить "Папського дуба" в пам'ять своїх попередників.

Після літургії час на дозвіля.

Виступ юних танцюристів із Сарн.

25 серпня 2012 року греко-католицька парафія в Циганку відзначала 60-ліття свого існування на поселенні. Якраз шістдесят літ тому першу літургію (14 березня 1952 р.) у місцевому храмі для своїх вірних в рідній мові відправив о. Василь Гриник, який служив тут (за винятком двох років, коли-то було його арештовано) аж до 1968 року.

Празничної суботи присутніх у храмі, достойних гостей привітав парох о. Іван Мар'як. Поміж тими, кого громада запросила спільно відсвяткувати празник, були: о. мират Йосиф Улицький, о. митрат Андрій Сорока, о. Яків Мадзелян, о. Григорій Назар, о. Ярослав Стороняк, о. Роман Стороняк, о. Петро Гудко, кс. Мар'ян Жеховський, посол на Сейм Мирон Сич, сенатор Славомир Садовський, бургомістр Нового Двору Іданського Яцек Міхальський, заступник міського голови міста Сарни (Рівенщина — Україна) Ярослав Якобчук та інші.

Отець Григорій Назар, греко-католицький парох у Горлицях, колишній парафіянин Циганка у проповіді до мирян в першу чергу наголосив на потребі, якраз здійсній, щоби зустрічатися й роздумувати над тим, як проминає час:

«Ми приїхали тут, щоб пригадати і зрозуміти це, як минає час. Ми приїхали зрозуміти і збагнути це, яким великим даром, якою ласкою від Господа Бога є це, що маємо час. Розуміємо, що час минає, але ми ще мусимо зрозуміти, що час, це дар від Бога... Коли доля закинула нас тут, на Жулаві, наші попередники зрозуміли, що треба ще знайти дім для Господа, бо, переживаючи переселення, привезли з собою все, що могли охопити руками і все, що можна було зберегти як багатство духа і треба було для цього мати храм. І Бог поблагословив нам, що цей храм знайшовся, а це означало, що дістали ми час, щоби зростати...»

Ми збудували церкву не з бетону, але з живих людей, ми її збудували як спільноту. Бо коли будівля вже стоїть, вона починає й нищити, але коли її збудувати з живих людей, то час є благословенням, бо маємо час, щоби розвиватися, щоби в цьому живому храмі дозрівати, щоби виростили нові покоління. Циганок для багатьох українців, греко-католиків у Польщі з часом став дуже близьким і рідним місцем. Тут приїжджають до сьогодні».

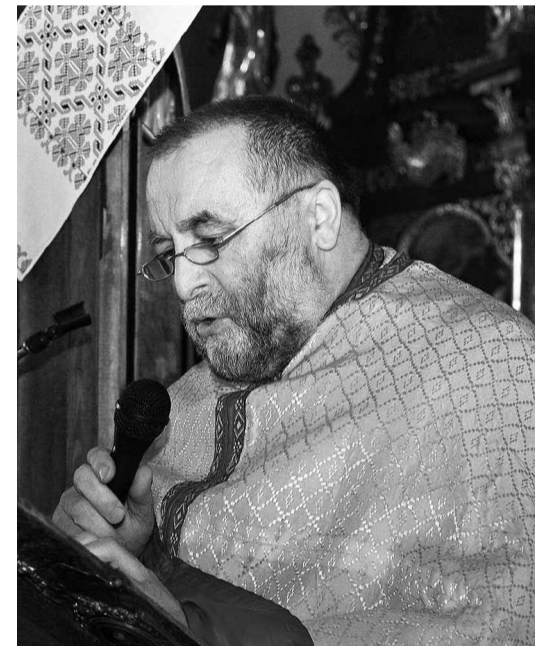
Беручи голос на закінчення літургії усі промовці, і духовні особи, і представники адміністрації та громадських організацій, розповідаючи про долю місцевості та переселенців, погодилися в одному: шістдесят років існування даної, циганецької парафії, але також й інших наших парафій в Польщі, це не прогайновані роки. Ці ж роки дають плоди, бо для спільної мети і спільного добра, яких годі виміряти фізичною міркою, трудилися заодно священники, монахи і миряни, а світлом їхнього труду був і є Всевишній.

Прекрасним прикладом віданого життя, повного самопожертви і любові до Церкви та народу може служити нам біографія першого пароха Циганка, отця Василя Гриника, яку нагадав і приблизив присутнім у храмі о. Роман Стороняк.

Отець Василь Гриник, це особа, про яку говоримо — подвижник, бо ж саме завдяки таким же як він, в час коли наша Церква забронена була після 1946 року у Східній Європі, вона жила чи то півлегально, чи то зовсім нелегально.

Майбутній парох Циганка народився 27 грудня 1896 року у Жовкві. У липні 1921 року був висвячений на священника. Від 1924 по 1926 служив у перемиській катедрі. Був

також від 1924 по 1939 рік професором перемиської семінарії. У 1946 році мав бути переселений в Україну. Вдалося йому цього уникнути. Сьомого квітня 1948 р. у празник Благовіщення відправив першу на жулавських землях, в костелі у Новому Дворі, греко-католицьку літургію. Взяло у ній участь сімнадцять родин. Будучи вже парохом Циганка був арештований і в тюрмі перебував два роки і чотири місяці. Після звільнення змушений був ремонтувати будинок плебанії, який досить сильно понищили цигани, що їх тут поселила під відсутність священника місцева влада. Отець Гриник активно організував духовне життя греко-католиків в умовах комуністичного режиму. Почав відправляти літургії в Іданську, куди їздив звичайним мотоциклом. Їздив також до інших місцевостей північної Польщі, куди переселили його співвітчизників. Час до часу бував на Лемківщині й всюди давав своєю особою свідоцтво життєздатності Української Греко-Католицької Церкви у Польщі. У 1968 році отець перенісся до Перемишля, де помер 31 травня 1977 року.

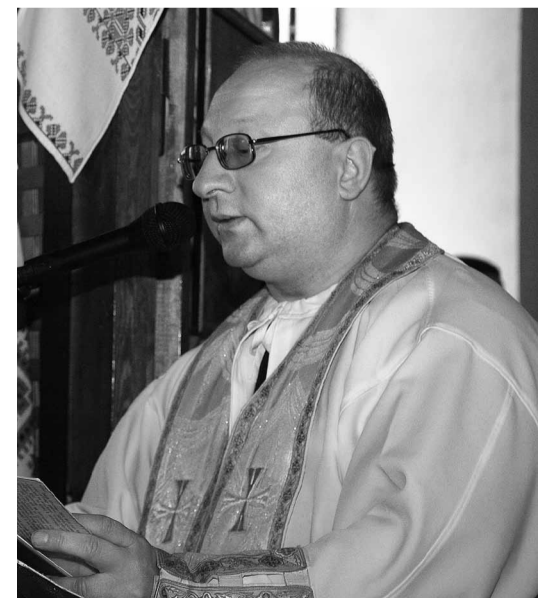

о. Яків Мадзелян.

У шістдесят річницю заснування парафії у Циганку миряни разом з сьогоднішнім парохом о. Іваном Мар'яком вшанували світлу пам'ять отця митрата Василя Гриника відкриваючи й посвячуючи на закінчення празничної літургії пропам'ятну дошку в храмі, де він служив духовній отарі шістнадцять років.

Святкування в Циганку закінчилися концертом жіночого хору та танцювального, молодіжного ансамблю, які приїхали тут з Сарн, районного міста з Рівенщини. Потім була ще велелюдна спільна трапеза, розмови й спогади.

Богдан Тхір

Парох о. Іван Мар'як.

Борис Гудзяк

— НОВИМ ЄПІСКОПОМ УГКЦ

26 серпня в архітедральному соборі Святого Юра у Львові відбулася архиєрейська хіротонія отця Бориса Гудзяка, яку очолив Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ.

На початку хіротонії Владика-номінант Борис (Гудзяк) склав визнання віри, виклавши істини вчення Церкви. Глава УГКЦ вручив новообраному єпископові митру та єпископський жезл. Про це інформує Прес-служба УКУ.

Вітаючи присутніх, Блаженніший Святослав зазначив (дивитись/слухати): «Хіротонія отця Бориса відбувається у цікавий момент, коли ми святкуватимемо 20-ту річницю повернення до собору Святого Юра тлінних останків слуги Божого Патріарха Йосифа (Сліпого). Саме Патріарх Йосиф сьогодні для нас є взірцем справжнього єпископа, того, який серед свого Божого люду об'являє нам єдиного доброго учителя».

За словами Предстоятеля УГКЦ, свого часу Йосиф Сліпий зміг зворушити молодого юнака Бориса, який крок за кроком ставав на дорогу університету Патріарха і поступово здійснював його мрії, творячи Богословську академію, а відтак УКУ. Ця дорога, за словами Блаженнішого Святослава, була намаганням Владика Бориса роздати все бідним та йти за єдиним благим учителем, яким є Ісус Христос. «Нехай Патріарх Йосиф буде для вас взірцем вашого єпископського служіння і взірцем велетня Христової Церкви та християнського духу, — звернувся до Владика Глава УГКЦ. — У цій хіротонії Бог підсумовує ваше дотеперішнє життя і хоче зробити вас провідником у життя вічне всіх тих, хто піде за вами, а їх будуть мільйони».

Блаженніший Святослав подякував Владисі Борисові за невтомну, клопітку працю в Україні: «УКУ назавжди буде пов'язане з вашою особою. Сьогодні, відпускаючи вас до Франції, ми знаємо, що ви йдете туди, але й нас не покинете, не покинене Церкви в Україні і нашого Католицького університету».

Нововисвячений єпископ Борис (Гудзяк) подякував усім присутнім і тим, хто долучився до формування його покликання: «Сьогодні

Владика Борис Гудзяк.

я отримав шати — ознаки високої церковної відповідальності поклику до служіння, але важливо пам'ятати, що Господь дає нам один приклад — спускатися вниз. Бог, який створив цей космос, стає близьким до кожного з нас, стає поруч, входить у наше життя, нашу смерть і любить кожного з нас. Пам'ятаймо, хоч би які високі були наші уявлення, все це обіймає добрий і неймовірний Господь, Сотворитель усього і наш близький приятель. Велике спасибі за вашу любов, і слава Богу, який цю любов дає кожному, щоб ми нею ділилися», — звернувся Владика Борис у своїй проповіді в соборі Святого Юра.

Участь у хіротонії та урочистій Літургії взяли: Апостольський нунцій в Україні Томас Едвард Галліксон, Архієпископ і Митрополит Львівський Владика Ігор (Возняк), Апостольський екзарх для українців-католиків у Великобританії, Апостольський візитатор для українців греко-католиків Ірландії Владика Гліб (Лончина), єпископи УГКЦ з України та з-за кордону, єпископи РКЦ в Україні, священники Апостольського екзархату для українців греко-католиків у Франції, Швейцарії та країнах Бенілюксу, представники дипломатичного корпусу — посли США, Австрії, Польщі,

Королівства Данії, Грузії та Вірменії, представники донорів і фундацій УКУ, викладачі та студенти УКУ, представники різних християнських конфесій, зокрема Митрополит Львівський УПЦ КП Димитрій (Рудюк).

Біографія владика Б. Гудзяка

Народився 24 листопада 1960 року в місті Сиракузи, штат Нью-Йорк, США, в родині українських емігрантів. Закінчив католицьку середню школу, Академію християнських братів, а також Школу українознавства ім. Лесі Українки. Активний член Пласту.

1978–1980 роки — навчався в Сиракузькому університеті, де повні студії закінчив за два роки. Отримав подвійний диплом бакалавра з біології та філософії.

1980–1983 роки — був семінаристом Львівської архієпархії в Колегії Святої Софії в Римі, де формувався під опікою Патріарха Йосифа Сліпого. Навчався в Папському Урбанському університеті, де здобув бакалаврат з богослов'я (STB), одночасно будучи студентом Українського католицького університету в Римі.

1983–1992 роки — навчався в Гарвардському університеті в Кембріджі, США, де отримав докторат (Ph.D) у галузі слов'янської та візантійської культурно-церковної історії. Дисертація: «Криза і реформа: Київська митрополія, Царгородський патріархат і генеза Берестейської унії». Протягом докторантури стажувався при візантиністичному центрі Думбартон Оукс у Вашингтоні, в Австрії, Італії, Польщі та в Україні — при Інституті літератури АН УРСР і Київському державному університеті.

1994–1995 роки — навчався в Папському Орієнтальному Інституті в Римі на факультеті східних церковних наук, де отримав ліценціат з богослов'я. Тема ліценціату: «До питання аналізу неопатристичного синтезу Георгія Флоровського».

1990 — голова оргкомітету з'їзду «Українська молодь — Христові».

1992–2002 — директор-засновник Інституту історії Церкви в м. Львові.

1993–1995 роки — голова Комісії з відновлення Львівської Богословської Академії.

1995–2000 роки — віце-ректор Львівської Богословської Академії.

Дияконські свячення прийняв 14 серпня 1998 року (святитель — Владика Любомир Гузар). 26 листопада 1998 року прийняв таїнство Священства в соборі святого Юра у Львові (святитель — Владика Софрон Мудрий).

2000–2002 — ректор Львівської Богословської Академії.

З 2002 року — ректор Українського католицького університету у Львові, єдиного католицького університету на пострадянському просторі. В різний час був деканом як богословського, так і гуманітарного факультетів.

З 2008 року — голова Комісії у справах кадрового забезпечення Києво-Галицького Архієпископства УГКЦ.

З 2009 року — член Надзірної ради Міжнародної асоціації католицьких університетів.

2010 року іменований Патріархом Любомиром митрофорним протоєреєм.

Автор і редактор книг та статей на церковно-історичну, духовну, богословську тематику різними мовами, а також текстів про сучасне церковне життя, розвиток і реформу вищої освіти, духовність архітектури та з інших актуальних питань громадського, соціального, культурного й політичного життя.

Головні відзнаки та нагороди:

- Кавалер ордена «За заслуги» III (2005) і II ступеня (2008)
- Кавалер ордена Капітули «І» «За інтелектуальну відвагу» (2005)
- Відзнака Фондації Омеляна та Тетяни Антоновичів (2007)
- Почесний громадянин міста Львова (2007)
- Кавалер ордена Академічних пальм (нагорода Міністерства вищої освіти і науки Франції, 2008).

Реколекції для дівчат у Горлицях

«Не бійся, бо я тебе викупив, прикликав тебе твоїм ім'ям, ти — мій! Чи через води йтимеш, я з тобою, чи крізь ріки, — тебе не затоплять, чи підеш крізь вогонь, — не попечешся. І полум'ям тебе не обпалить. ...Тому, що дорогий ти в мене й цінний і я тебе люблю...» (Іс. 43, 16-2.4)

Від 2 до 7 липня 2012 р. у Горлицях відбулися чергові XXXII реколекції для дівчат у монастирі Сестер Василіянок. Вів реколекції о. Андрій Журав, парох із Команчі та інших сіл. Учасницями були дівчата з цілої Польщі, особливо з тих місцевостей, де Сестри навчають релігії: Пененжно, Лельково, Варшава, а також із найближчих околиць.

Ранішня Літургія, цікава конференція із роздумами, спільні заняття і... найважливіше — перебування у доброму товаристві — це

непоганий початок літніх канікул після року напруженої праці, навчання. А для деякого це, можливо, єдиний відпочинок поза домом. Але напевно наповнення наснагою на цілий наступний рік.

Тиждень чудової сонячної погоди дуже відповідав настроєві екскурсій у Криницю, Висову, у гори поблизу, відвідуванні пахучих дерев'яних розмальованих іконами старовинних церков Лемківщини.

На закінчення реколекцій завітав до нас Високопреосвященний Владика Володимир Ющак ЧСВВ, відправивши спільну Літургію, поблагословив на гарний день та добрі канікули.

Що ж, сподіваємося, що засіяні зернятка Божого Слова проростуть у душах юних учасниць і допоможуть радісно крокувати вперед по життєвій дорозі, а також поборювати труднощі, вибирати розумні рішення,

віднаходити мир і гармонію зі собою та з іншими.

Найбільшим багатством залишиться, звичайно, багатство нової пізнаної людини, бо кожного з нас Бог обдарував талантами: чимось незвичайним, особливим і чудовим.

Дякуємо всім учасницям за приємно проведений час у Горлицях, а також їх батькам, бажаємо дальшого відпочинку на літніх канікулах і сподіваємося зустрітися знову.

с. Олена Брояка ЧСВВ та всі Сестри Василіянки

Гості та господарі горлицького монастиря.

Євпаторія — українське місто з понад 2500-літньою історією

Прочитавши статтю в «Благовісті» про громаду УГКЦ в Євпаторії автор цих рядків вирішив відвідати це кримське місто влітку. Щоб розповісти про наші враження, потрібно хоч трохи пригадати собі історію цього краю. Особливістю кримської землі є відсутність автохтонного народу, який би населяв її від віків. Пролітали століття і одні народи, які населяли Крим гинули, а на їх місце приходили інші, які пізніше так само зникали.

Таврійців змінювали кіммерійці, кіммерійців — готи, готів — скіфи, скіфів — половці, а ще греки, кримчаки, караїми, італійці, вірмени, татари, турки. Тепер переважну більшість населення творять російськомовні слов'яни тобто росіяни і українці, які люблять себе називати кримчанами.

Трохи про сучасний Крим, який часом називають островом. Чому? Тому що він залишається досить ізольованою, самобутньою територією в складі України, так званою Автономною Республікою Крим. За часи Советського Союзу це був один з комуністичних бастионів, а серед його мешканців було чимало відставних військових, яких комуністична влада поселяла на ці землі після закінчення ними військової служби. До сьогоднішнього дня на багатьох будинках в Криму видніються таблички, на яких написано що тут проживав той чи інший заслужений військовий чин часів СРСР.

Місцевих кримчан легко відрізнити у натовпі. Вони засмагли, міцної будови, їх мало цікавить море, чи місцеві принади. Для них літо це пора найбільшої праці, головню в обслуговуванні туристів. Місцевий клімат сприяє довголіттю. Цілюще повітря степів багате на кисень, здорові фрукти та овочі, які дозрівають на щедрому сонці, морські купання все це укріплює організм.

Конкретним місцем перебування автора в Криму була Євпаторія, яка розташована у південно-західній частині степового Криму на узбережжі Каламітської затоки Чорного моря, на відстані 70-ти км від столиці Криму, міста Сімферополя. Сама назва Євпаторія має грецьке походження «євпатор» тобто благородний. Може хтось згадає історію що слово «євпатор» часто додавали до свого імені грецькі царі Єгипту з династії Птолемеїв.

Житло знайшли за допомогою посередницької фірми. Саме житло це невеличкий будиночок що належить колишньому офіцеру космічних військ СРСР, який тепер працює інженером в приватній фірмі. Маючи українські коріння він повністю став кримчанином, який підтримує проросійську політику влади та однозначно висловлюється за перебування Російського флоту в Криму, вважаючи його «стабілізуючим фактором» проти нібито присутності кораблів НАТО в Криму. Проте ці погляди зовсім не перешкоджають йому і його дружині мріяти про те, як послати свою доньку в ці самі західні країни на постійне проживання.

Щодо духовного життя, то Євпаторія має стару частину міста, яку називають малим Єрусалимом, що включена ЮНЕСКО в десятку рекомендованих екскурсійних маршрутів для відвідування

Візит Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава. Липень 2011 р.

туристами. На невеликій території поруч співіснують храми шести (!) конфесій. Це мусульманська мечеть, вірменська та Свято-Миколаївська церкви, караїмські кенаси, єврейська синагога та храм кримчаків. Курортна обстановка — напівголі тіла, випивка, розпущеність — не сприяють аскетичному життю. Багато православних сприймають Церкву як лікарню: коли хто захворіє чи має які життєві проблем, а медицина безсила і гроші не допомагають, людина іде до Бога. Коли Бог вилікує, то все вертається на свої круги, коли ні — так само. Мало хто стає практикуючим віруючим. Ось і наш господар — бувший офіцер, коли побачив, що не дає ради з алкоголем звернувся на поміч до батюшок. Батюшки допомогли — він перестав повністю пити але практикуючим вірним не став.

Щодо присутності тут мусульман, то деякі їх звичаї перейняли слов'яни. Замість відкритих ставити високі кам'яні паркани, які ховають від цікавих очей приватні оселі. Проте найбільш екзотичною частиною малого Єрусалиму є згадана караїмська кенаса. Кенаса це храм визнавців окремої релігії, яку умовно можна назвати караїзмом. Це малочисельна релігія, яку деякі прираховують до відгалуження юдаїзму. Її визнавцями є самий малочисельний народ Європи — караїми. На відміну від класичного юдаїзму, караїзм не визнає талмудської традиції. Юдеї вважають караїм окремою сектою, а самі послідовники караїзму рахують свою релігію найбільш правильною формою юдаїзму.

Коли проходиш мимо караїмського храму-кенаси, ніколи не здогадаєшся, що всередині знаходиться цілий релігійний комплекс. Навколо кенаси знаходиться двометрова стіна, яка ховає внутрішню подвір'я. Таке укривання є наслідком закритості караїмів на навколишній світ. Тепер кожен бажачий може відвідати канеси — лише треба заплатити за квиток і ви на терені кенаси. До двох храмів ви йдете оточені мармуровими стінами. На стінах написи юдейською мовою — цитати зі Старого Завіту. Тут же є умивальня для ніг. Все це має підготувати людину до входу в храм. І сьогодні два храми є діючими — в них відправляються ритуали в суботу згідно традиції народів Мойсея. Самі храми всередині є подібними до синагог.

Проте у сучасній Євпаторії існують не тільки згадані конфесії. Присутні у Євпато-

Після Божественної Літургії (в центрі владика Бенедикт). Євпаторія 12. 08. 2012 р. (фото автора).

Вхід до караїмської кенаси м. Євпаторія (фото автора).

рії і латинники (поляки), які мають свій костел і, що головне, невелика громада УГКЦ. Цього серпня 2012 року минуло сім років з часу заснування парафії Покрови Пресвятої Богородиці УГКЦ в м. Євпаторія, яку очолює протоієрей Богдан Костецький. Вірних УГКЦ тут небагато. Поки що вони збираються в орендованій кімнатці недалеко від набережної. 12 серпня 2012 року їх відві-

дав владика Венедикт зі Львова. Він відправив Архиєрейську Літургію, у якій взяли участь ще сім священників УГКЦ. Молода громада вже розпочала будівництво власного храму і як Бог дасть, за кілька років збиратиметься у власній святині. Залишаючи Євпаторію ми кидаємо в море монетку щоб знову вернутись сюди.

Володимир Мосоров

Місце, де був концтабір у Явожні

Гідне жертви життя і кохання,
За Україну душу і тіло
Ми не даром співали з-заранья.
Богдан Лепкий

В рамках обходів 65-річчя злочино-репресивної акції «Вісла» 8 вересня 2012 р. пройшло траурне поломництво на місці давнього концентраційного табору в Явожні, що був заснований польськими комуністами у 1945 р. на місці колишнього нацистського філіалу концтабору Освенцім. Після війни в порожніх бараках ув'язнено німців, поляків, а починаючи з весни 1947 р. в концтаборі масово поміщували українців, яких підозрювали у співпраці з УПА. Під час операції «Вісла» біля 4 тис. українців каралося в цьому явожницькому пеклі. Серед ув'язнених були чоловіки, жінки, греко-католицькі та православні священники, українські діти. Внаслідок фізичних та психічних тортур тут удокумен-

товано, що було закатовано понад 160 в'язнів.

У цьогорічному ювілейному заході взяло участь понад тисяча полонників з різних закутків Польщі, України, Словаччини та далекої Канади і США. Серед численно згромаджених було вже небагато колишніх тюремників з концтабору. Вони засіли в перших рядах. Лише з мого рідного села, Вербиці, що на Томашівщині, в концтаборі каралося 98. Інші повмирали, а деякі, з огляду на стан здоров'я, неспроможні були взяти участь у цьому поломництві. Серед закатованих в'язнів внаслідок тортур був страчений в концтаборі з села Вербиця парох о. Юліан Криницький, якого тлінні останки на завжди залишилися на невизначеному місці в цій чужій землі в Явожні.

У цьогорічних заходах крім полонників взяли участь представники місцевої та регіональної влади, українські дипломати,

Вірні Ольштинського деканату

взяли участь у Всеукраїнській прощі до Зарваниці

Паломництво характерне для всіх релігій. В єврейській традиції Старого Завіту було воно присутнє від початку. В Євангелії від Луки читаємо: „Батьки його (Ісуса) ходили щороку в Єрусалим на свято Пасхи. І як йому було дванадцять років, вони пішли, як був звичай, на свято”. (Лк 2,41-42) Християни успадкували цей звичай. Спершу паломничали до місць, щоб вшанувати мучеників та святих, а відтак до славних місць де в чудесний спосіб об'явилася благодать Бога. Отже, святі місця, це простір який Бог вибрав, щоб в ньому поставити „шатро” посеред свого люду (пор. Вих. 40,34-35, І Цар. 8,10-13) і дати людині змогу на особливе спілкування з Ним. Такі святі місця є в кожного народу. Для нас українців, греко-католиків, Господь дарував багато таких місць з посеред яких Зарваниця (на Тернопільщині — Україна) зі своєю чудотворною іконою Пресвятої Богородиці та джерелом цілющої води — виростає на головний паломничий центр Греко-Католицької Церкви в Україні.

Минулого року група 53 вірних з ольштинського деканату паломничала до Ярославської ікони Милосердя Двері. А в цьому році, щоб вшанувати пам'ять Патріярха Йосифа Сліпого в 120 річницю від дня його народження, в дні 8-16 липня 51 осіб взяло участь у Всеукраїнській прощі до Зарваниці.

Раненько в неділю ми вирушили в Україну. На св. Літургію зупинилися в церкві Отців Василіян у Варшаві. У Львові нашу прощу ми почали від відвідання Собору Св. Юра та гробниці з тлінними останками Слуги Божого Патріярха Йосифа Сліпого. Помер він у Римі 7. 09. 1984 р. і був похоронений у соборі Св. Софії. Та коли наша Церква вийшла з підпілля, було втілено Його Заповіт, в якому він просив: „...занесіть мою домовину, в якій спочину, на рідну Українську Землю і покладіть її у храмі Святого Юра у Львові, біля гробниці Слуги Божого Андрія”. У восьму річницю від його смерті, після велелюдного прощання, під час якого багатотисячні згромадження вірних йшли до свого Пастиря безперервним потоком, Патріярха було перепоховано 9 вересня 1992 р. у крипту львівської архикатедри.

Ми зупинилися також біля львівських вірменської та латинської катедр, які засвідчують про багатство Католицької Церкви, що до II світової війни виявляла себе в трьох обрядах. У старому Львові неможливо минути церкви: Преображення Господнього та Успенську. Мали ми змогу побачити, як львів'яни достосовують для потреб східного

обряду латинські костели (церкви: св. Михаїла та св. Андрія). У всіх паломників велике захоплення викликав храм св. Володимира і Ольги. У свято апп. Петра і Павла на Літургії ми були в найбільшій церкві Львова — Різдва Пресвятої Богородиці. На площі перед тим храмом 11 років тому відбулася зустріч Папи Івана Павла II з українською молоддю. Поклонилися Кобзареві на проспекті Свободи. Один вечір присвятили виставі оперети „Гуцулка Ксеня” в театрі Заньковецької, яка була присвячена пошуковій дружини в рідному краю американським українцем. Всім припала до вподоби. На нашій дорозі виявився і львівський пантеон, що на личаківському кладовищі. Неповторним і вельми зворушливим було навідання чудесного Розп'яття в старинній, дерев'яній церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Глинянах. Кожен навколійки обходив престіл несучи до Розп'яття свою журбу та з надією на полегшу торкався чудесного зображення. З Глинян рукою подати до Унева. В мурах Унівській Лаври відітхнули від пекучого сонця. В обідню пору разом з монашою братткою помолилися Богу. Схолоджувалися водою з чудесного джерела. Роскішню показався басейн з холодною водою, в якому всі сміливці мочили свої стопи. Оскільки поруч Унева знаходяться Перемишляни, ми відвідали місто мученика концтабору з Майданка блаженного о. Омеляна Ковча. Прямуючи до Тернополя ми відвідали козацькі могили під Берестечком, в Почаєві, через ригоризм монастирської охорони, нам не пощастило

Пам'ятник жертвам концтабору в Явожні.

представники Греко-Католицької і Православної Церков та колишні в'язні або їхні нащадки. З-посеред політиків, представників місцевої влади, організацій та установ присутні були зокрема: депутат польського парламенту Мирон Сич, генеральний консул України у Кракові Віталій Максименко, президент Явожна Павел Сільберт, голова Об'єднання товариств депортованих українців „Закерзоння” Володимир Середа, голова Інституту національної пам'яті Лукаш Камінський, голова Українських політв'язнів і репресованих Йосиф Мица (колишній в'язень концтабору) та голова Об'єднання українців у Польщі Петро Тима й історик Євген Місило, який в основному спричинився до розкриття правди так про перебіг акції «Вісла», як і про жорстокі умови перебування у польському концтаборі в Явожні. Відомо, що до 1989 року правду про концтабір влада замовчувала і забороняла про нього згадувати. Про це слушно сказали пізніше історики

(Закінчення на 9 сторінці)

Збірне фото учасників прощі.

Зарваниця — місце де кожного року збираються тисячі українських паломників з цілого світу.

побачити відбитку Богородичної стопи в місцевій лаврі.

Тернопіль показався для нас сучасним містом, якого минуле закарбоване у вікових, збережених храмах. Тут вже відчутно було атмосферу Зарваниці. Перед катедрою формувалася проща молоді. І прямуючи до Зарваниці напередодні головних святкувань в суботу ми бачили по дорозі силу-силенну паломників. Того дня побували ми в селі Задрість, де 17 лютого 1892 р. прийшов на світ Йосиф Сліпий. Як кожного дня, так і тут відслужили Св. Літургію а с. Зенобія показала нам садибу Блаженнішого та в музейній частині приблизила його життєвий шлях.

Зарваниця — мета нашого паломництва. В нашій групі було лише вісім осіб, що побували у тому святому місці. З нетерпінням всі чекали зустрічі. Коли ми зійшли стежкою Хресної Дороги від монастиря Студитів, перед нами розгорнулася панорама, діло людських рук, що створило прекрасну гармонію з ділом Божих рук. Зарваниця у всій красі станула перед нами. Було захоплення і зворушення. Після відвідання церков ми в соборі відслужили Молебень до Богородиці. Завершенням прощі була Архиерейська Св. Літургія, яку очолив Їх Блаженство Патріярх Святослав з усім синодом владик з України, апостольським нунцієм, архієпископом Мелхідської Церкви у Святій Землі, чисельно зібраним духовенством. І тисячі вірних. Блаженніший тоді прикликав історію, що живе в народі, про дитинство патріярха Йосифа Сліпого: Був він малюком, коли важко занедужав. Лікарі не давали батькам надії на видужання. Тоді мати вирішила шукати потіхи і рятунку в чудотворній іконі Зарваницької Богородиці. Принесла хвору дитину, положила перед іконою та сказала: ми йому не в силі

помогти, коли він Тобі потрібний візьми його собі на службу. З того часу дух життя повернувся до дитини. Коли по закінченні львівської семінарії приймав свячення в безженному стані, багато хто цьому дивувався. Сьогодні ми бачимо — продовжував Патріярх Святослав розповідь — як Господь Бог готував провідника для нашої Церкви на час лихоліття, а для нас святця

Головний собор зарваницького відпустового центру.

та подвижника. В час всієї служби з неба йшов рясний дощ. Сонце показалося, коли на завершення возносили многолітствіє. Митрополит тернопільський Кир Василь звітуючи згадав, що в прощі взяло участь біля 120 тис. паломників.

Для нас з Польщі участь у Всеукраїнській прощі до Зарваниці була дуже важливим досвідом віри. Зарваниця показала нам як художня фігура Божого неба на землі.

В час всієї прощі ми мали змогу побачити великі діла Божі, які звершилися на нашій рідній, українській землі.

о. Іван Лайкіш

Навіть трагедія не єднає

Проїшла ХХХ Лемківська Ватра у Ждині. Погода, винятково була прихильна учасникам Ватри, яких прибуло дуже багато. Це тишить, що Лемківщина надалі притягає своєю красою, рідна земля збирає всіх розсіяних по світі лемків та і не тільки їх. Ювілей, це нагода до рефлексії. Не хочу тут оцінювати ані писати про артистичну програму. Про це, сподіваюся, будуть позитивно писати інші. Хочу у своїй статті писати про аспект релігійний, який мав місце під час Ватри, про Панахиду біля хреста.

ХХХ ювілейна Ватра відбулася в році відзначення 65 річниці акції „Вісла”. Такі події повинні нас єднати, назалежно від того, до якої Церкви ми належимо. Так думаю. То, чого досвідчила Лемківщина та землі Закерзоння 65 літ тому є трагедією усіх східних християн, мешканців тих земель, греко-католиків та православних. Щорічно біля хреста правила Панахида, так би мовити екуменічна, тому що правила її отці Православної та Греко-Католицької Церков. Думаю, це було дуже позитивно приймане через усіх наших вірних. Цього ж самого сподівався я у цьому році на знак зрозуміння спільної трагедії.

Однак, на жаль, сталося по-іншому. Ще перед молитвою дійшли до мене інформації що священники Православної Церкви відмовилися від спільної молитви. І справді так було! О визначеній годині Панахиду за жертви акції „Вісла” та концтабору в Явожні відправили Владика Володимир Юшак та отці з Греко-Католицької Церкви. Поруч них, з боку стояли отці Православної Церкви. Після Панахиди 3 священників Православної Церкви попросило благословення у Владика Паісія на відслуження Молебня, який завершено многолітством. Священники відправляли, а Владика Паісій стояв поруч них. Після Молебня покладено землю в урні з явожнянського концтабору під хрестом пам’яті жертв депортації. Чи якраз перед такою подією випадало співати „Многая Літа?”

Особисто не вмію зрозуміти цього намірення у такій формі, хоч звичайно отці Православної Церкви мали таке право. На мою думку можна було разом відправити Панахиду за жертви акції „Вісла”. Але хіба йшло про те, щоб не віддати разом пошани всім жертвам акції „Вісла”. Далось потім чути, що право моральне не дозволяє правити спільної Панахиди православним з греко-католиками. Яке то право моральне не дозволяє на спіль-

ну молитву християнам? Котра то Божа Заповідь? То має бути оправдання? Питаю, як християнин, бо я не вмію собі того пояснити... До цього часу можна було відправляти разом. Чи право моральне помінялося, помінялися Божі Заповіді? Чи тим самим започатковано нову традицію на Ватряному полі? Кожний буде молитися окремо? Якраз Панахиду чи Молебень можемо разом відслужити, священники двох Церков, літургію ще ні, тому що не маємо євхаристійної єдності. Однак, як священники повинні ми шукати дороги до зближення, до єднання наших родин особливо тих мішаних з двох Церков. І того також очікую від священників Православної Церкви. Молитва має нас єднати, тому що дух поєднання впливає з Євангелії, а того забракло тут у тому місці. Чи комусь залежить, щоб ділити Лемківщину і так сильно визначувати свої позиції? Акція „Вісла” знищила матеріальне добро Лемківщини, а тепер відзначаючи цю сумну подію не знаходимо нагоди до духовно поєднання! Виглядає, що на Лемківщині немає бажання діалогу!

Навіть трагедія не єднає. Хто тепер по 65 роках від акції „Вісла” чинить кривду Лемківщині? Чому немає дороги до взаємного зрозуміння? Навіть на ватряному полі при Хресті не можна було відслужити спільної Панахиди? В суботу на сцені владика Паісій заповів, що в неділю у православній церкві в Ждині буде відслужена Панахида за жертви акції „Вісла”, але з греко-католиками не можна було відслужити?

Питаю, чому Православна Церква не шукає зближення, такого екуменічного, чому не спонукає до християнського єднання всіх мешканців Лемківщини? Як в такому разі браття православні вчить любові до ближнього? Хто є ваш ближній? Маємо свої Церкви і за їх посередництвом реалізуємо свої духовні потреби. Христос, якого проповідуємо

Площа з хрестом, де відправлено Панахиду за жертви акції „Вісла”.

закликав до єдності! І це зобо’язує нас священників шукати єдності між людьми. Не закликаю переходити з одної до другої Церкви. Якщо не можемо служити спільної літургії, то повинні ми об’єднуватися там, де це можливо для духовного добра наших вірних та наших родин. Це буде спонукало до взаємного пошанування наших Церков. Як пригадую собі то в 60 річницю акції „Вісла” можна було відслужити разом Панахиду. Що помінялося від тамтого часу? Жертви акції „Вісла” поділено на кращих та гірших, гідних і не гідних спільної молитви? Чи одна сторона тобто православна вважає, що краще вміє молитися за жертви акції „Вісла”? То є то нове моральне право?

Пишу ті слова як душпастир, який нащодень має до діла з проблемою пошани до інших, та постійно шукаю вдалого методу праці з мішаними подружжями для взаємного добра. Чи така постава відчуження помагає? Думаю, що ні. Лемківська Ватра то свято культури. Культура об’єднує людей, які вміють разом і співати та гуляти і не дивляться на церковну приналежність. Чи по такій поставі яка мала місце біля хреста кожний має йти в свій куточок і співати в своєму колі віроісповідання? Чи

то також приклад для мішаних подруж щоб не сидати разом до стола, а кожний окремо?

Релігія повинна нас єднати. А може взагалі не повинні ми у тому місці відправляти молитви, хоч прийнялося і щорічно молимося тут за жертви акції „Вісла”. Звичайно, може не мішаймо релігії до справ культури, коли релігія має ділити, а вірні Греко-Католицької Церкви мають відчувати, що їх тут принижують! На Ватру приходимо, щоб бути разом. Кому залежить, щоб ділити Лемківщину? Не вмію того зрозуміти, що молитва за жертви акції „Вісла” не єднає, а ділить. Вважаю, що сталося дуже погано!

В цей спосіб акція „Вісла” триває по сьогоднішній день. Можливо, на майбутнє, організатори не повинні брати до уваги Панахиду за жертви акції „Вісла” як точку програми, а тільки покласти квіти та запалити лампаду біля хреста якщо для одної сторони „право моральне” на дозволяє молитися з другими?

Останнім часом багато говорилось про поєднання, яке пливе з духа Євангелії. То можна говорити про поєднання польсько — російське, а про поєднання на Лемківщині в одному народі не можна говорити?

о. Аркадій Трохановський

Відійшов Професор

Щецінська громада попрощала пана професора доктора габілітованого медичних наук Івана Королівського, який помер 17 травня 2012 року у Щеціні.

Служба Божа та Панахида відбулися 22 травня у щецінській греко-католицькій церкві. Заупокійну літургію правили: щецінський парох о. Роберт Роса, о. Богдан Панчак з Любліна та о. др Руслан Марцішак зі Старогарду Щецінського. Після Парастасу проповідь над домовиною покійного виголосив о. Р. Роса, а пан Стефан Колосівський відчитав вірша, якого написав лемківський поет п. Маслей. Присвятив його Покійному. Потім було прощання з Професором, яке ми всі дуже пережили, бо ж відійшла від нас людина, яку ми всі дуже любили і шанували.

Професор Іван Королівський дуже любив рідну Лемківщину, Україну, церкву, до якої приходив разом зі своєю родиною.

23 травня відбувся похорон на кладовищі. Над домовиною молилися: отець митрат Богдан Галушка з Кошаліна, отець Роберт Роса, отець Богдан Панчак, отець Петро Баран з Білого Бору, парох православної церкви зі Щеціна отець Павло Стефанівський. Співали два хору, з греко-католицької та православної парафій. Прощальне слово від Медичної академії сказав ректор, професор А. Нова-

ківський, який прийшов на похорон разом зі студентською делегацією. Промовляв також професор Колбан, який дякував Покійному за роки спільної праці та добрі життєві поради.

Від української спільноти прощав професора Івана Королівського почесний консул України у Щеціні пан Генрик Колодій. Пригадав він, що Професор був сином цього ж народу, що його так брутально було виселено у 1947 році з корінних, батьківських земель. Пан Трохановський прощав професора від лемківської громади лемківською мовою.

Усі присутні разом заспівали над могилою відому пісню нашого видатного поета і вченого Богдана Лепкого «Журавлі». Після похоронних урочистостей була ще зустріч у місцевій світлиці ОУП, де ми спільно ще раз згадали Професора, а його син Петро показав слайди з молодих років батька.

Ціла наша щецінська громада єднається з родиною Королівських у скорботний час.

д-р Іван Душкевич

Успіх приміційного богослужіння

Парафіяльна громада міста Венгожева з великим захопленням прийняла приміційну Службу Божу відправлену нововисвяченим священником о. Богданом Криком у неділю 8 липня цього року.

Молодий священник від дитинства зв’язаний з венгожевською парафіяльною спільнотою. Тут він виростав, служив міністрантом у церкві і звідси поїхав вчитися до середньої української школи в Лігніці, щоб згодом повністю присвятитися богословським студіям в університеті.

Нам, парафіянам, було дуже приємно зустріти колишнього вихованця нашої церкви, тепер вже в повній, почесній ролі священнослужителя. Це велика радість і честь не тільки для родини отця, але й для всіх парафіян. Видно було, що й молодий нововисвячений священник емоційно переживав свою першу Божественну Літургію, тим більше, що відбувалася вона у церкві, з якою пов’язане його дитинство й рання молодість.

Ми, парафіяни з захопленням і подивом придивлялися, як початкуючий священник від перших слів прикував увагу присутніх своєю поведінкою і своєю особою. Передумана і ерудиційна проповідь викликала сльози у багатьох, а від священнослужителя еманувала незвична сила віри і переконання в непорушність істини, яку проповідує.

Сердечно гратуємо молодому отцеві гарного успіху вже на початку служіння. Його душпастирська праця для добра Церкви і народу нехай успішно розвивається на світле майбутнє.

Від імені вдячних парафіян
Михайло Шумада

Їм належить честь

День 24 серпня, це визначна і символічна дата в найновішій історії України, адже саме цього дня 1991 року Верховна Рада Української РСР ухвалила Акт проголошення незалежності України. Підтвердив його пізніше народ на Всеукраїнському референдумі. Правно Україна стала самостійною та незалежною державою (інша справа, що з цією незалежністю поробилося двадцять років пізніше).

У день 24 серпня українці на материк і в діаспорі відзначають День незалежності не тільки парадами, концертами і заходами. Цього ж дня віддаємо також пошану численним поколінням співвітчизників, які за вільну державу боролися у минулому. Їхні могили розсіяні по цілому світу, а нашим, сьогодні живучим, заповітним обов'язком є відвідати їх, запалити лампадку і згадати у молитві.

Минулого року делегація нашого видавництва разом з двома священиками відвідала з лампадками та молитвою військові кладовища в Александрові Куявському та Тухолі, де спочивають померші солдати, що брали участь у війні з більшовиками в 1919-1920 роках, а пізніше були інтерновані в Польщі. Цього року редактори побували крім Тухолі ще на цвинтарі Черську (тут похоронені полонені в 1914-1917 рр. — на деяких намогильних хрестах виразно видніються українські прізвища).

На меморіальній дощці, яка встановлена перед відновленим пам'ятником на кладовищі в Тухолі читаємо:

Сmentarz jeńców wojennych 1914-1921

Na cmentarzu pochowano około 5130 jeńców różnych narodowości

3760 żołnierzy w 313 grobach zbiorowych z lat 1914-1919 w tym

1289 żołnierzy armii rosyjskiej — Rosjan, Ukraińców, Polaków i innych narodowości (1914-1919)

*2471 żołnierzy armii rumuńskiej (1916-1917)
2 żołnierzy Ukrainiejskiej Halickiej Armii
w grobach pojedynczych z 1920 roku
około 1370 żołnierzy Armii Czerwonej
w 52 grobach zbiorowych lat 1920-1921*

Головний пам'ятник має форму чотирикутного, звуженого вгорі обеліска, на якому зображені католицький та православний хрести, мусульманський півмісяць та зірка Давида.

Богдан Тхір

Місце де був концтабір у Явожні

(Продовження з 7 сторінки)

Євген Місило та Ігор Галагіда. Навіть колишнім в'язням, які пережили різного роду тортури, заборонялося про них розказувати. Те, що діялося за дротами концтабору у Явожні, і в яких умовах вмирили наші в'язні. Роздумуючи над тим голокостом, мимоволі чомусь мені пригадалися слова відомого поета В. Симоненка, написані якраз півстоліття тому, де він написав:

І ненависть регоче на вітрах.

Коли б усі одурені прозріли,

Коли б усі убиті ожили,

То небо, від прокльонів посіріло б...

Українці кожного року вшановують пам'ять жертв Явожна серед лісу, який виріс на сльозах, муках і кістках катованих, роздумують, моляться, мріють про спасіння і прощення, яке в темряві і бездушності десь губиться і чекає на своє воскресіння. Байдуже приглядаються окремі чиновники з високих кабінетів на акцію «Вісла», від якої минуло вже 65 років.

Цього року відзначення було особливе з огляду на 65-ті роковини репресійної акції «Вісла», внаслідок якої було депортовано з рідних земель Закарпаття близько 150 тисяч українців і по наші дні офіційна польська влада не засудила цього злочинного вчинку.

На початку урочистості відбулося богослужіння, в якому взяло участь 12 священиків, при співучасті українського чоловічого хору «Журавлі» під диригуванням маестро Ярослава Вуйцика з Перемишля. Богослужіння правелося біля пам'ятника, (на якому немає викарбуваних імен погиблих) в наміренні безвинно закатованих в концтаборі, а крім того відправлено також Панахиду за страчених.

Після богослужіння виступали представники влади та різних організацій, які обіцяли викрити історичну правду та закликали до примирення між двома народами. На завершення, колишнім в'язням концтабору в Явожні голова Головної Управи ОУП — П. Тима вручив медалі, а історик Є. Місило розказав детально про дальші заходи, які проводяться до повного викриття правди про цей злочинний концтабір. За словами історика жертв страчених в концтаборі понад 500 осіб і скоро ці матеріали повинні бути оприлюднені.

По завершенні офіційних заходів присутні подалися на доповідь про історію концтабору, відвідали місцевий музей, де була влаштована експозиція присвячена акції «Вісла», а відтак перейшли до місцевої бібліотеки. Там всі разом пообідали, а потім відбувся концерт чоловічого хору «Журавлі» та словно-музичний спектакль, що його підготував Театр мистецтв у Явожні. На завершення було показано фільм Андрія Вархіла «Табір Явожно» (ТVP Краків 1998), який був поєднаний з презентацією книжки Ігора Галагіди «Греко-католицькі та православні священики в Центральному таборі праці в Явожні 1947-1949. Документи і матеріали». Свою розповідь історик завершив словами: «В'язні концтабору в Явожні, навіть ці, які повертали на волю, жили довгі роки з ярликом «бандити». У концтаборі були трактовані вони як безправне бидло, як істоти другого сорту. Але завжди слід пам'ятати, що правду ніколи нікому не вбити. Вічна пам'ять безневинно загубленим і терплячим, — жертвам концтабору в Явожні».

Ярослав Стех

Допоможіть збудувати церкву в Щецінку

Греко-католицька парафія на чолі зі своїм парохом о. Аркадієм Трохановським звертається з великим проханням до всіх людей доброї волі фінансово підтримати будову церкви.

Греко-католицька спільнота в Щецінку не має власного місця для молитви. Користаємо з костела о. Редemptористів — латинського обряду, але почуваємо себе тут дуже чужо. Вирішили ми побудувати свою церкву. Є свідомість поважного завдання, тим більше, що спільнота є невеликою

Щоб розпочати і завершити цю благородну справу — потрібні фінанси. Звичайно, вірні почали від особистого вкладу і цілий час збирають гроші.

Ще раз просимо: підтримайте нас а про всіх жертводавців будемо пам'ятати в наших молитвах. Дуже дякуємо всім вірним за пожертви зложені в неділю Зіслання

Святого Духа з призначенням на будову церков у Вроцлавсько-Гданській епархії. Надалі просимо о підтримку.

Наш банківський рахунок: Parafia Greckokatolicka (bizantyjsko-ukraińska) pw. Św. Michała Archaniola, 78-400 Szczecinek Nr rachunku:

95 8935 0009 1300 3769 2000 0010 Bank Spółdzielczy w Jastrowiu o/Szczecinek, ul. Bohaterów Warszawy 53, 78-400 Szczecinek

Parafia Greckokatolicka (bizantyjsko-ukraińska) pw. Św. Michała Archaniola, 78-400 Szczecinek Swift Code: GBWCPLPP

PL 19893500091300376920000020 Bank Spółdzielczy w Jastrowiu o/Szczecinek, ul. Bohaterów Warszawy 53, 78-400 Szczecinek.

Парох та вірні греко-католицької парафії в Щецінку

Будова храму у Щецінку.

Виростає храм у Годкові

Отець митрат Андрій Сорока та о. Р. Стороняк.

В неділю 17 червня 2012 р. у Годкові відбулося свято української пісні. Заходи почалися о годині 16:00 під хрестом, де стоятиме перенесена з села Купна (перемиський повіт), дерев'яна церква під Покровом Пресвятої Богородиці. Отець митрат Андрій Сорока та о. Роман Стороняк відслужили Молебень до Божої Матері. Опісля усі перейшли на посесію п. Ожубки, де проводиться відбудова храму. Там, о. Сорока коротко пригадав історію знищеної церковці.

Святкування продовжувались на стадіоні, де відбувся концерт, в якому участь взяли дитячі і молодіжні ансамблі «Веселушки» (Лель-

ково), «Чорнобривки» (П'єненжно), жіночий хор «Світлиця», а також «Мелодії з Годкова», кабаре «Горпинка» (Ельблонг) та «Відкрита зона» (Гурово Ілавецьке).

Іванна Гнатюк-Казановська Усім добродіям, які бажають скласти свою жертву на будову церкви у Годкові, подаємо номер рахунку:

SGB Bank SA, SWIFT GBW CP LPP, IBAN PL 83830900000045454520000010

Як подяку за жертву, можна отримати цеглинку, на якій розмальована церква під покровом Пресвятої Богородиці.

III БІБЛІЙНИЙ КОНКУРС

Вроцлавсько-Гданської єпархії з євангелії від св. Луки

Почесний патронат:

- Преосвященний Владика Володимир Ющак

Організатори:

- Комісія до справ дітей та молоді,
- Катехитичний Центр Вроцлавсько-Гданської Єпархії,

Учасники:

- Учні з гімназії та середніх шкіл з вроцлавсько-гданської єпархії.

Мета конкурсу:

- Поглибити знання з Євангелії від св. Луки.
- Показати вартості Святого Письма в житті людини.
- Поглибити віру та формувати християнську пошту на підвалинах Божого Слова.
- Розбудити до більшого зацікавлення Святим Письмом і активності на катехизі, у школі та вдома.

Етапи:

I етап — шкільний-парафіяльний:

1. Кожний парох отримує запитання до I етапу біблійного конкурсу.
2. I етап провести до 28 квітня 2013 р.
3. До 12 травня 2013 р. просимо зголосити по двох переможців з гімназії та середніх шкіл.
4. Переможців парафіяльного етапу зголосити до о. декана Аркадія Трохановського
5. Переможці із парафіяльного етапу візьмуть участь в II фінальному етапі.
6. У Комісії яка буде оцінювати праці учасників конкурсу можуть бути священики, катехитки та вчителі української мови, щонайменше дві особи.
7. Час призначений для відповідей — 45 хвилин.

II етап — Єпархіяльний-фінальний:

1. II фінальний етап відбудеться у червні 2013 р. у Білому Борі під час Фестивалю Сакральної Творчості.
2. Учасники фінального конкурсу приїжджають власним коштом.
3. Лауреати та учасники фіналу отримують нагороди.

Комісія до справ дітей та молоді
о. Аркадій Трохановський, с. Меланія Кузьо
Катехитичний Центр
Вроцлавсько — Гданської єпархії
о. Марко Сосницький

Щиро дякуємо усім, хто молився за упокій душі та провів в останню дорогу найдорожчого нашого Сина

бл. п. Ігоря Тиму,

який нагло і несподівано відійшов у вічність на 26 році життя.

Похоронні послуги завершили о. декан Андрій Журав, о. Христофор Блажеєвський, о. Богдан Кішко, о. Яків Мадзелян зі Львова та римо-католицькі отці кс. пралаг Болеслав Бурек, кс. Марцін Зьобро.

Всім, хто прощався востаннє

з бл. п. Ігорем

та розділяв з нами скорботний біль велике спасибі. Особливо дякуємо за молитву о. Юлію Кравецькому — пароху з Бартошиць, о. Мironу Михайлишину — пароху з Ряшева, сестрам Службеницям з Бартошиць та Кошаліна та усім, хто підтримав нас у цей важкий час молитвою та словом спаси Боже.

Коханий Ігоре, Ти живеш у серцях і пам'яті наших!

Батьки Данута і Петро

Щиросердечно дякую

Митрополитові Кир Іванові Мартиняку

за лист та слова співчуття, дякую отцям: о. митр. Михайлу Фецюхові, о. Іванові Тарапацькому, о. Петрові Качмару, о. Павлові Поточному та о. Романові Кілику за присутність та молитву на Парастасі, як також отцям: о. митр. Іванові Піпка, декану о. Петрові Павлице, о. Шимону Янковському, о. Григорієві Назару, о. Петрові Качмару, о. Христофорові Блажеєвському та о. Ярославові Чухті за участь в похороні

моєї Дружини б. п. Ольги.

З серця дякую Сестрам Василянкам з Горлиць, численним вірним, не тільки з Рихвалду чи Горлиць, а також з сусідніх парафій за Вашу присутність на похоронних богослужіннях та оказану мені підтримку і поміч.

о. Павло Сівець

Конкурс біблійного знання

Катехитична комісія Перемисько-Варшавської Архиепархії за благословенням Високопреосвященнішого Архиепископа і Митрополита кир Івана Мартиняка, запрошує до участі в

*Конкурсі релігійного знання Тайнство хрещення.
Хрещення Русі-України*

Мета:

- Поглибити знання про тайнство хрещення
- Ознайомити з новим Катехизмом УГКЦ — Христос наша Пасха.
- Осмислювати значення хрещення Русі-України
- Формувати еклезіальну тотожність сучасного греко-католика

Учасники:

- учні VI кл. початкової школи
- учні гімназії

Обсяг матеріалу:

- загальне знання про тайнство хрещення на основі Катехизму УГКЦ — Христос наша Пасха, пункти 408-423 (с. 136-141)
- розділи:
  - а) Свята княгиня Ольга
  - б) Святий Володимир Великий з книжки: «Пізнай свій обряд» — о. Юліана Катрія ЧСВВ

Етапи:

I — шкільний-парафіяльний — провести до 22.12.2012; список учасників (ім'я, прізвище, котрий клас, число балів) з позначенням переможців (три перші місця) переслати до 31.12.2012 на адресу Голови Катехитичної комісії kkatechetyczna@gmail.com

II — архієпархіяльний-фінальний — відбудеться в суботу 2.03.2013 в Комплексі шкіл в Гурові Ілавецькому; початок, год. 11.00

Лауреати та учасники фіналу отримують нагороди

о. Іван Лайкіш
Голова Катехитичної комісії
Перемисько-варшавської архієпархії

Гурово Ілавецьке, 1. 09. 2012 р.

Хшаново дякує...

Дня 14.07.2012 р. відбувся черговий, шістдесят п'ятий, відпуст у Хшанові. Господарем цього свята — з доручення Митрополита Кир Івана Мартиняка був Владика Петро Крик.

На свято прибуло близько 2.000 прочан, серед них багато молоді і дітей. Було присутніх також багато римо-католиків, на чолі з єпископом Ромуальдом Камінським і кс. Христофором Бжускою. Бог поблагословив присутніх гарною погодою.

За участь і організацію свята щиро дякую:

- Всім особам, які були задіяні в підготовку місця і празника,
- дякую парафіянам за їхню молитву і працю,
- дякую о. Тимотеєві Фешу ЧСВВ, с. Мір'ям Білас ЧСВВ і п. Андрієві Лемеха за вистрій обох каплиць і площі,
- дякую п. Марюшові Бінік і його синові Християнові за поміч у працях,
- дякую молитовній групі „Paweł Apostoł” з Елку за молитви і поміч у працях,
- дякую моїй мамі і сестрі Любі Петночко за допомогу,
- п. Томашу Станкевічу за озвучення відпусту.
- Дякую Владисі Петрові Крику за проведення празника, за теплу атмосферу, за слова підтримки і батьківського духа.
- Дякую отцям, які співслужили при престолі: о. Митрату Андрієві Сороці, о. Митрату Стефанові Батруху, о. Петрові Кушці ЧСВВ, о. Протоієреєві Станіславові Тарапацькому, о. декану Ярославу Гостинському, о. Богданові Крику і о. диякону Богданові Петночці ЧСВВ.
- Дякую отцям, які сповідали: о. Мирославу Підлипчаку ЧСВВ, о. Павлу Яхімецю ЧСВВ, о. Паву Старуху ЧСВВ, о. Василеві Кепещуку ЧСВВ, о. Тадееві Виксюку ЧСВВ, о. Юлієві Кравецькому, о. Миколі Костецькому, о. Артурові Маслею, о. Богданові Ситчику, о. Романові Стороняку, о. Богдану Кішко.
- Дякую вівтарній прислузі — хлопцям з Гурова Ілавецького і о. Богдану Кішко за їх вишкіл.
- Дякую дівчатам, які тримали хоругви і Сестрам Службеницям за опіку над ними.
- Дякую о. Тимотеєві Фешу ЧСВВ за всяку поміч і обслугу при престолі.
- Дякую хорів з Бань Мазурьких за спів під час літургії.
- Дякую всім прочанам за гарне свідоцтво спільної молитви і за всі молитви у моєму наміренні.
- Особливі слова подяки керую до тих осіб, які щиро поділилися зауваженнями щодо недоліків з мого боку — бо це на майбутнє допоможе мені краще підготувати черговий відпуст.

вдячний за все і для всіх, опікун відпустового місця
о. Григорій А. Столиця

З нагоди захисту докторської дисертації

о. Мирославу Драналі

складаємо найщиріші, що плывуть з глибини душі, вітання щедрого Божого благословення.

Здоров'я і наснаги на шляху служіння Христовій Церкві та українському народові.

парафіяни з Лігниці

З нагоди 25-ліття священства

Всечеснішому отцю Марку Сосницькому

пароху колобжеської парафії Покрови Пресвятої Богородиці складаємо найщиріші побажання щедрого Божого благословення, здоров'я і наснаги на служіння нашій Церкві і нашим людям на многи та благи літа.

парафіяни

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі.

Редагує колегія: о. синкел д-р **Євген Попович**, **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 89 761 04 21), о. **Богдан Панчак**

— богословський відділ, **Дарій Гаврилець** — технічна редакція, о. **Роберт Роса** — Вроцлавсько-Гданська єпархія.

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти.

Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp, ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68

e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp, Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,

fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST», ul. Kościuszki 28/3, 11-220 **Górowo Iławeckie**

redakcji: e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001